

Lisa Tuttle - Vzpomínky těla

Cerise vrazila dlouhý řeznický nůž do hrudi svého manžela s pocitem extatického naplnění.

Vražda byla nádherná. Patrick slabě zasténal, když ho probodla, a ona ten zvuk opakovala jako ozvěna, jako to někdy dělala v posteli, aby ho povzbudila.

Vytáhla nůž a dívala se na jeho štíhlé, nahé tělo, které tak dlouho milovala. Chtěla ho rozkrájet na kusy, probodat ho na stu míst. Vycenila zuby a rozmáchla se.

Pokusil se ji zadržet tím, že chňapl po ostří. Vykřikl. Krev zbarvila jeho bledé ruce.

"Hlupáku!" řekla. Silným, netrpělivým stočením zápěstí osvobodila nůž z jeho sevření a poranila mu dva prsty.

"Co uříznu dál?" ptala se. Dýchala ztěžka a její tělo se chvělo. Byla vzrušená jako snad jen při milování. "Proč se nesnažíš dostat pryč? Otoč se, bodnu tě do zad."

Díval se na svou zničenou ruku a udělal jeden vrávoravý krok dozadu. Šla po něm, bodla ho dvakrát a otevřela mu břicho.

"Nikdy sis nemyslel, že bych tohle mohla udělat, co? Myslel sis, že si můžeš dovolit všechno. Myslel sis, že jsem slabá, co? Že bych dřív zabila sebe než tě zranila. Stůj klidně, sakra."

Dalším bodnutím nůž pronikl hluboko do jeho břicha, ponořil se až po rukojeť, která teď byla na omak kluzká.

"Cerise..." Krev pěníla na jeho rtech, jak mluvil. Krev byla všude, i s tím hrozným, sladkým zápachem. V náhlém tichu Patrick padl na kolena, pak se zhroutil dopředu, na nůž, a zůstal tiše ležet.

Pocítila nával zklamání. Nečekala, že to už skončí. Sehnula se a snažila se ho zvednout, ale jeho tělo bylo těžké, jak mrtvolý bývají.

"Pate?" řekla. Její úsměv roztál, začala prudce dýchat. Pach smrti byl tak silný, že se skoro dusila. Obrátil se jí žaludek. Pak zvracela a nakonec plakala.

Později zírala přes clonu slz na malou lysinu na jeho temeni. Přála si, aby se mu mohla omluvit. Všechna nenávisť byla teď pryč. Vždycky k němu necítila odpor.

"Ach, Pate," řekla měkce. "Milovala jsem tě. Opravdu jsem tě milovala."

Dál klečela u jeho těla, ještě omámená tím objevem, udivená svými vlastními city, zatímco hodiny nad postelí odtikávaly vteřiny.

Ta vražda byla Hewittova myšlenka -souhlasila s ní na jeho nátlak, jen aby ho potěšila. Vypadalo to, že by se cítil pořád ohrožený jejím bývalým mužem, dokud by nesouhlasila s tím, že ho zabije. Ale ještě když šla do toho módního obchodu s kuchyňským zbožím v novém nákupním centru a když si vybrala ten nejděsivější nůž, cítila, že se ho ve skutečnosti nechystá použít. Byla si jistá, že když dojde na věc, zbaběle uteče. I sebeobrana by byla dost těžká, ale zaútočit první, chladnokrevně zabíjet... A zabít někoho, koho milovala! Nebyla agresivní. Neměla dokonce ani ráda soutěživé sporty. A nenáviděla hádky. Proto vlastně také s tímhle souhlasila. Protože se nechtěla hádat s Hewitem, vzdala to. Řekla si, že to dělá jen pro Hewitta, ale od okamžiku, kdy znovu uviděla Patricka, Hewitt úplně zmizel z jejích myšlenek.

Cerise se postavila na roztřesené nohy a šla do koupelny umýt ze sebe krev. Chtěla být čistá, oblečená a nalíčená, plně se ovládat, než ji zase někdo uvidí. Byla si

jistá, že přesně takhle to udělal Hewitt, když zabil svoji ženu.

Ještě nahá se Cerise vyklonila ze dveří. Bez kontaktních čoček musela přivřít oči, aby viděla, kolik je hodin. Byly skoro čtyři, mnohem později odpoledne než si představovala. Řekli jí, že jestli chce, může zůstat přes noc, nebo dokonce po několik dní. Ale Hewitt ji čekal na večeři. Zřejmě si nemyslel, že vražda zabere moc času. Ráda by věděla, jak Hewitt zabil svoji ženu. Představovala si, že ji odpravil velmi efektivně. Pravděpodobně vešel dovnitř, oslovil ji jménem, zastřelil ji z jedné ze svých pistolí, vypálil znova, aby měl jistotu, a pak se vrátil do kanceláře dokončit pár pracovních záležitostí. Hewitt jí nabízel, že jí promítne videozáznam vraždy, ale Cerise odmítla, protože neměla ráda násilí.

Cerise přemýšlela, jak dlouho jí může zabrat cesta autem zpátky do města teď ve špičce. Přejde pozdě, jenže teď si opravdu potřebuje umýt vlasy. Může v nich být krev nebo něco jiného. Přála si, aby neměla tu dnešní večeři s Hewitem vůbec domluvenou. Po jediném pohledu na ni bude vědět, že se s Patrickem milovala, než ho zabila.

Sex nebyl součástí úkolu. Hewitt jí sice nic jasně neřekl, ale znala jeho postoj. Možná že vraždila kvůli Hewittovi, ale nijak nemohla předstírat, že ten sex byl také kvůli němu.

Nastavila sprchu naplno a stoupla si pod ni. Přála si, aby mohla smýt svoji vinu stejně snadno jako krev.

Neměla jsem se s ním vyspat, myslela si. Pak řekla nahlas: "S tím." S tím, ne s ním. To, co leželo na podlaze ložnice, nebylo Patrickovo tělo. Nikdy to nebyl Patrick. Musela si teď připomenout to, co vědomě -záměrně- zapomněla na posledních pár hodin. To, co zavraždila, byl jen stroj, dokonalá kopie Patricka. Ne osoba, jen faksimile, fax.

Když byla v desáté třídě, setkala se Cerise s faxem presidenta. Pokud věděla, byl to jediný fax, který viděla před Patrickem, ale od Hewitta věděla, že víc a víc bohatých a mocných lidí si dává dělat faxy jako volavky, nebo do zásoby na dobu, kdy lékařská věda umožní a věk nebo nemoc zdůvodní transplantát celého těla. Hewitt svůj neměl. Zatím. Řekl jí, že čeká, až budou zdokonaleny. Řekl jí, že to jsou zatím jen stroje, ne o moc lepší než pohyblivé panenky. Obzvlášť opovrhoval lidmi, kteří měli s faxem sexuální styk. Tvrdil, že to je nevysvětlitelná perverze.

Ale nebylo to tak. Nebyla to jen náhražka, jak si Cerise představovala. Ani vražda ani sex. Od okamžiku, kdy ho uviděla, kdy se jejich oči setkaly a on se usmál, potěšený, že ji poznává, nemohla věřit, že to není její vlastní Patrick, přenesený na tohle místo nějakým trikem nebo zázrakem. A když ji políbil - ne, nemohla ho nikdy odmítnout, když ji líbal takhle.

Tak se milovali. Po celé hodiny. A bylo to nádherné - spíš jako její nejlepší fantazie než cokoli, co měla s manželem ve skutečnosti. Všechno bylo dokonalé. A pak...

Pak nevyhnutelná, osudová hádka. Nemohla si teď vzpomenout, jak to začalo, dokonce ani o co se hádali. O všechno, v čem kdy spolu nesouhlasili. Nejhorší boj, jaký kdy spolu měli. Vytáhli všechny staré zbraně a všechna stará zranění, a pak se Cerise přestala ovládat. Slzy jí stahovaly hrdlo a nenalézala slova. Místo aby to vzdala a plakala. Šla pro nůž. Umlčela ho navždycky. Zabila ho.

Cerise vypnula sprchu a opřela se o zeď, tak slabá, že skoro nemohla stát.

Opravdu jsem ho zabila, myslela si. Opravdu jsem to udělala.

Dokázala sotva přejít místnost a zmáčknout zvonek povolávající personál. Pak sklouzla podél zdi a ztratila vědomí na vlhkých dlaždičkách.

*

Nakonec strávila noc u *Lesních dubů* - a nejen noc, ale i příští den. Někdo zatelefonoval Hewittovi, aby odložil schůzku k večeri. Starali se o všechno; byla to část smlouvy.

Všechny jejich služby ale neměly jen právní charakter. *Lesní duby* byla registrovaná klinika, zaměstnávající kvalifikované psychiatry. Rozpoznali pocit viny a úzkosti, kterým Cerise trpěla, a věděli, co s tím dělat. Nejdřív se hlavně snažili, aby přijala za svoji myšlenku, že to nebyla skutečná vražda. Neexistovala žádná oběť. Nikdo nebyl zraněný. Jednoduše si vybila agresi na stroji naprogramovaném právě pro tento účel.

Ukázali jí tělo faxu, ukázali jí, jak funguje a že není ani živé ani mrtvé, ale Cerise měla pořád pocit viny.

"Snad je pravda, že nikdo není mrtvý, ale já jsem to nevěděla. Skutečně jsem ho chtěla zabít, když jsem ho probodla; opravdu jsem chtěla, aby umřel."

"To byl Patrick ve vaší hlavě," řekl psychiatr. "Skutečný Patrick je ještě naživu; to jen váš Patrick je mrtvý. Zabila jste Patricka ve své hlavě; naprogramovala jste fax ze svých vzpomínek a pak jste zabila to, co jste sama stvořila. Zabila jste svoji představu. Opravdu si myslíte, že je to totéž jako zabít člověka? Víte, že faxy nic necítí. Nemyslí. Všechno jsou to programy, ne život."

"Já vím," řekla Cerise. "Samozřejmě to není totéž, jako kdybych opravdu zabila Patricka. Víím to. Ale *mohla* jsem ho zabít. Byla bych to udělala, kdyby to byl opravdu on. A to mě tak děsí. Nikdy jsem si nemyslela, že bych byla schopná zabít. A nejen že jsem schopná to udělat, já z toho dokážu ještě mít radost! To jsem si nikdy nedovedla představit! Co mě zastaví, abych to neudělala znova?"

"Totéž co vždycky. Všichni máme v sobě nepříjemné emoce... naučíme se, jak se s nimi vyrovnat. Ty vaše se vám nikdy nevymkly z kontroly. Nezapomínejte, věděla jste, že to není skutečný Patrick. Dokonce v okamžiku, kdy jste si myslela, že ho zabíjíte, zčásti jste si byla dokonale vědomá, že je to jen fax a že máte povolení odreagovat si na něm agresivitu. Pořád jste si vědoma skutečnosti. Velice pochybuji, že jste si kdy spletla to, co se stalo tady u *Lesních dubů*, s tím, co se děje venku."

Cerise poslouchala, přela se, postupně se nechávala přesvědčit. Chtěla to všechno hodit za hlavu. Bylo na Čase odsud odejít, vrátit se domů, sejít se s Hewitem a pokusit se vyrovnat s tím, co se o sobě dověděla. Schovala si videozáznam, který od nich dostala - důkaz toho, co udělala - do tašky a uvažovala, jestli bude kdy schopná si ho pustit.

Příští večer, když se dívala na Hewitta přes stůl v jedné z nejdražších restaurací města, si poprvé uvědomila, jak se podobá Patrickovi, a byla překvapená, že si toho nikdy dřív nevšimla.

Oba byli dost štíhlí, měli bledou pleť a světlé, matné vlasy. Nezdálo se, že by Hewitt začínal plešatět, ale vlasové transplantáty se v té době už nedaly rozeznat. Oba měli okouzující úsměv, tváře, které odzbrojovaly nevinností, a ctižádostivou povahu. Hewitt býval lepe naložený než Patrick, ale Cerise si teď pomyslela, že je to proto, že má dost peněz, aby si uhladil cestu, zatímco Patrick, ačkoli nebyl chudý, se vždycky musel snažit.

Číšník jim naplnil sklenice šampaňským a odešel.

"No tak;" řekl Hewitt a zvedl pohár k přípitku. "Byl to úspěch?"

"To záleží na tom, čemu říkáš úspěch."

"Jaké máš teď pocity, co se týká tvého bývalého muže?"

"Úlevu," přiznala Cerise. "Beru to. Je pryč, jako by byl mrtvý už dávno. Nehraje už žádnou roli."

Hewitt se usmál. "Pořád si myslíš, že ta vražda je jenom pro moje dobro?"

"Možná mám lepší pocity, co se týká Patricka, ale sama se cítím hůř," řekla Cerise. "Nejsem si jistá, jestli to stálo za to, pokud jediná cesta, jak se zbavit Patricka, byla ta vražda."

"Všichni máme násilnické sklony," řekl Hewitt. "Není lepší je odhalit a otevřeně je vybit než je potlačovat a předstírat, že neexistují?"

"Jo, s cvokařem jsem už mluvila,"

Cerise přenesla pohled z Hewittových očí, zbarvených stejně jako Patrickovy, na bublinky v šampaňském. "Bylo to tak skutečné," řekla. "Proto je to tak těžké, Opravdu jsem nevěděla, že jsem něčeho takového schopná."

"Kdyby to nebylo skutečné, nemělo by to velký smysl" řekl Hewitt, "Musíš tomu věřit, nebo to není k ničemu. Nechtěl jsem, abys jen zabila nějakou panenku... chtěl jsem, aby ses zbavila manžela, jednou a provždycky... jeho obrazu, který v sobě pořád máš. Na ten jsem žárlil, ne na skutečného muže."

"Už nemusíš žárlit," řekla Cerise unaveně.

"Já vím. A jsem ti vděčný. Víím, že to pro tebe nemohlo být snadné. Tohle není projev díky," řekl. Položil na stůl malou černou sametovou krabičku. "To ti dávám, protože tě miluju."

Věděla, co to je, a přála si to nevědět. Nenatáhla po krabičce ruku. Dívala se na něj.

"Chci, aby sis mě vzala," řekl.

"Ale, Hewe," odpověděla a potřásla hlavou. "Chtěla bych, abys radši - já - je to moc brzo."

"Jsem necitlivý? Potřebuješ nějaký čas na smutek za manžela?" Jeho hlas byl ještě jemný, ale v jeho slovech bylo trochu nedůtklivosti.

"No, možná potřebuju," řekla, ačkoli už si uvědomila, že její stesk po Patrickovi je konečně pryč. "Jenom si myslím, že potřebujeme trochu víc času, abychom si byli jistí."

"Bylas rozvedená víc než rok, a se mnou se znáš skoro šest měsíců. Tak jak dlouho nám to má trvat? Já osobně vím, co k tobě cítím."

Jakmile číšník přinesl předkrm, Hewitt se zamračil nad talířem. "Co je to? Mražené? Nebo čerstvé?"

"Jsem si jistý, že je to čerstvé, pane."

"To stojí v jídelním lístku, ale já o tom pochybuji u. Okamžik," Hewitt kousíček ochutnal a potřásl hlavou. "To není čerstvé. Odneste to."

"Ano. Je mi líto, že vám to nechutná, pane..."

"Nemám rád druhořadé věci. Mražené je druhořadé. Jím jen skutečné věci."

Cerise se podívala na svůj talíř, ale nevnímala, co na něm je. Věděla, že by udělala nejhorší chybu svého života, kdyby se vdala za Hewitta Price.

Když číšník odešel, Hewitt se na ni podíval a pokrčil rameny. "Nebudu na tebe dělat nátlak," řekl. "Budu čekat. Jestli potřebuješ čas, měj si ho. Ten prsten si nech."

"Ne - to nemůžu. Nebylo by to správné."

"Nehodláni ho vracet do obchodu," řekl. "A nehodlám ho dát nikomu jinému."

Zavrtěla hlavou.

Jeho pohled jí řekl, že je nerozumná, ale pak si dal krabičku zpátky do kapsy. "Myslím, že pro mě něco máš," řekl.

Tohoto okamžiku se děsila. Nemělo smysl předstírat, že neví, co myslí. Nemělo smysl to protahovat a zdržovat, jen by se víc zlobil. Nakonec on to všechno zaplatil. S napětím v každém svalu a s přáním odmítnout, ale s vědomím, že odmítnutí není možné, sáhla Cerise za židli po kabelce, vyndala videozáznam a podala mu ho přes stůl.

Hewitt se usmál. Zapomněl už, jak byl před chvílí rozladěný. Bylo po jeho jako vždycky.

"Dáš si ještě šampaňské?" zeptal se. *

Cerise by ráda na konci večera zůstala sama, ale Hewitt ji vzal do svého domu bez ptaní, a tak nic neříkala. Nechala ho, aby ji svlékl, líbal a laskal. Až když přišel k videu, které bylo v ložnici, se záznamem, který mu dala, byla schopná protestovat.

Díval se na ni překvapeně.

"Myslel jsem, že se na to podíváme společně. Mohlo by to být vzrušující -"

"Ne! Hewitte, ne. Bude mi z toho špatně. Nemůžu. Nenut' mě."

Položil záznam na televizor a vrátil se do postele. "Chvěješ se," řekl a vzal ji do náruče. "Miláčku -"

"Nechci to vidět. Nechci na to vzpomínat. Nejsem, nejsem vrah!" řekla.

"Samozřejmě ne," řekl konejšivě. "Všechno je to pryč... je to v pořádku... nikdy se to nestalo."

Cerise věděla, že to není pravda. Věděla také, že se o to nebude přít. Po chvíli se přestala chvět. Zavřela oči a soustředila se, snažila se procítovat všechno, co dělal s jejím tělem.

Pozdě ráno se vzbudila, velký dům kolem ní byl tichý a Hewitt byl pryč. Nechal jí vzkaz, kde navrhoval, kam by mohli jít na večeři, klíč od jednoho ze svých aut a kartičku Gold American Express na její jméno, "v případě, že by chtěla jít nakupovat."

Zavřela oči a ucítila nápor čisté materiální touhy.

"Nevezmu si tě kvůli tvým penězům," řekla nahlas, ale chybělo v tom přesvědčení, které cítila předcházející večer.

Šla se do koupelny osprchovat a pokoušela se vzpomenout si na něco z předcházejícího večera. Místo toho vzpomínala, jaké to bylo s Patrikem, než ho zabila. Vzrušilo ji to a zajímalo ji, jaké by to bylo podívat se na záznam teď. Byla by vražda i podruhé tak vzrušující? Jak to vypadá zvenčí? Zajímalo ji, co by si Hewitt myslel, kdyby se na záznam díval. Zlobil by se kvůli tomu styku? Nebo by byl zklamaný a znechucený? Možná by ji chtěl zabít. Napadlo ji, že by ráda věděla, jaký asi byl on jako vrah.

Vystoupila ze sprchy, utřela se a zabalila se do velkého huňatého ručníku, přestože věděla, že je sama a v domě bylo teplo. Knihovna videozáznamů byla v přízemí, ale myslela si, že by asi nenechával takový osobní záznam mezi ostatními.

Měla pravdu. Našla ho (emblém *Lesních dubů* na hřbetě na něj hned upozornil) mezi malým výběrem pornografie, který měl Hewitt na policice za videem v ložnici.

Cítila se jako špion, který se bojí, že ho přistihnou, když vkládala kazetu do přehrávače. Vůbec nepomáhalo, když si připomněla, že Hewitt jí jednou nabídl, že jí záznam ukáže.

Nebyl teď s ní a ona měla jiné důvody pro to, že chtěla záznam vidět. Utírala si potíci se ruce do ručníku a mrkala, protože její oči byly najednou příliš suché. Svezla se na postel a zírala na obrazovku.

Hned poznala nevýrazný dobrý vkus ložnice v *Lesních dubech*. Hezká mladá žena s rudozlatými vlasy, na sobě tmavěmodré hedvábné kimono, stála u postele. Vypadala potěšeně, když se dveře otevřely a vešel Hewitt.

"Chtělaš mě vidět?" řekl Hewitt. Na sobě měl lososově zbarvený oblek, výkřik módy před třemi lety, a v jedné ruce držel čtvercový černý kožený kufřík.

"Je, miláčku, tolik se mi po tobě stýskalo!" řekla žena. Cerise uhodla, že je to fax Hewittovy bývalé manželky, Penny. Její hlas byl měkký a trochu chraplavý zřetelným východotexaským přízvukem.

"Stýskalo se ti po mně nebo po mých penězích?"

"Ale, Hewitte, jak se vůbec můžeš tak ptát? Stýskalo se mi po tobě. Ukážu ti, jak moc se mi po tobě stýskalo." Za řeči se svlékla z kimona.

Cerise si stáhla ručník kolem sebe pevněji. Napadlo ji, jestli si Hewitt myslí, že má moc malá prsa.

Hewitt položil kufřík na židli. Teď, myslela si Cerise. Teď vytáhne pistoli nebo nůž, teď ji zabije. Ale nechal kufřík na místě, šel k nahé ženě a začal ji líbat na prsou a na krku. Vzdychala a roztávala jeho dotyky. Asi za minutu ji zvedl a na rukou ji odnesl do postele. Když ležela na zádech, rozevřel její nohy a klekl si mezi ně.

Cerise byla v šoku. Naklonila se z postele a zrychlila záznam, protože pozorovat Hewitta při souloži s faxem jí připadalo příliš trapné. A nebyl to obvyklý styk. I když převíjela záznam maximální rychlostí, pořád a pořád pokračovali. Pokaždé, když zastavila pásku, ucukla před nějakou další zvrhlou polohou.

Když uviděla pistoli, vrátila záznam na normální rychlost.

Byla to malá, *stříbrná* pistole; Hewitt ji držel v pravé ruce. On i žena byli oba nazí seděli na posteli a dívali se jeden na druhého.

"Řekla jsi, že bys pro mě udělala cokoli," řekl Hewitt. "Ale jak ti mám věřit?"

"Udělala - udělala bych pro tebe všechno. Skoro. Ale nemůžeš na mně chtít, abych se sama zabila."

"Nemůžu?"

"Nechtěl bys to, kdybys mě miloval. To lidi nechtějí. Ach, Hewe, ráda bych umřela, kdyby ti to zachránilo život, ale sama se nezabiju. Chtěj na mně něco jiného jako důkaz, že tě miluju."

"Dobře," řekl. Upřeně se na ni díval. "To, co budu chtít, je opravdová oběť, Penny."

Dychtivě přikývla.

"Vzdala by ses kvůli mne ostatních mužů?"

"Samozřejmě."

"Vzdala by ses své krásy?"

V jejích očích něco problesklo, "Nemiloval bys mě, kdybych byla ošklivá."

"Tak to si myslíš? Nemáš pravdu. Možná jsem se zamiloval do tvého zevnějšku, ale teď tě

miluju... teď tě miluju za všech okolností, dokud budeš naživu. To je můj problém. A taky to, že nemůžu uvěřit, že mě opravdu miluješ. Potřebuju důkaz, Penny."

Penny zavřela oči a řekla: "Dobře." Pak je otevřela. "Co chceš, abych udělala?"

"Chci, aby sis udělala jizvu. Chci, aby sis označila tvář a potvrdila, že mi patříš." Naklonil se od ní k nočnímu stolku. Objevil se s žiletkou, kterou držel opatrně mezi palcem a ukazováčkem volné ruky, "Použij tohle. Jen jeden malý řez. Na tváři," Pistolí označil linii na své vlastní tváři. "Ukaž, že to myslíš doopravdy."

Penny se narovnala a pravou rukou si od něj vzala žiletku. Zírala do prázdna, jako do zrcadla, a zvedla ruku k pravé lícni kosti, Přiložila k ní ostří žiletky a pak ji vedla dolů zakřiveným rychlým pohybem ke koutku úst. Bylo to jemné, jisté gesto ženy, která si nanáší make-up. Když odtáhla ruku, objevila se krev v nepatrných červených bodech, které vytvořily půlměsíček a pak začaly téct. V několika vteřinách omývala polovinu její tváře krev a kapala jí na krk a ramena.

"Znova," řekl Hewitt. "Na druhé straně."

Poslušně zvedla ruku, pak se zastavila a mrštila žiletkou od sebe. "Bolí to," řekla naříkavě. "Štípe to. Je tady nějaký sprej nebo něco v koupelně, aby mě to přestalo bolet?"

"Jdi a vem žiletku. Ještě jsi neskončila."

Zamračila se. "Ale skončila. To stačí."

"Nestačí," řekl. "Nikdy to nebude stačit."

"Musí to stačit. Jsem vyřízená."

"Správně," řekl. "Jsi vyřízená."

Zvedl ruku a stiskl spoušť. Tvář Penny explodovala.

Cerise zadusila výkřik a ucukla dozadu. Ručník z ní spadl, takže se cítila ještě zranitelnější. Jak hrabala po svých šatech, uslyšela z videa dva další výstřely a pak zvuk Hewittova pláče.

Pokrytec, pomyslela si. Vrah. Vrah!

Hewitt nezničil fax; zabil svoji manželku. Cerise o tom byla najednou přesvědčená. Připomněla si, jak umíněně vyžaduje vždycky to nejlepší a nikdy se nespokojí s něčím, co není skutečné. Věděla, že Hewitt by se nespokojil s náhražkovou vraždou. Byl dost bohatý, aby si koupil, co chce - zřejmě dokonce smrt své ženy.

Cerise napadlo, jestli za tím byly *Lesní duby*. Pomáhali mu zaměnit skutečnou ženu za fax? Nebo je vyměnil sám a dělal si blázný "i z nich? Ačkoli se nikdy nesetkala s Hewittovou bývalou manželkou, Cerise věděla, že někteří z Hewittových přátel se s ní pořád stýkají. Ale když nemají důvod k podezření, proč by je mělo napadnout, že to není Penny, ale umělá faksimile, naprogramovaná, aby procházela lidským životem?

Oblékla se, jak nejrychleji mohla. Byla nervózní z pocitu, že ví něco nebezpečného, a nechtěla se ničím zdržovat. Vzala si jedno z Hewittových aut protože její vlastní bylo na druhém konci města, a jela k nejbližší telefonní budce.

V seznamu našla Penny K. Pricovou. Cerise vytočila číslo, aniž se zdržovala přemýšlením, co řekne.

"Mohu mluvit s Penny, prosím?"

"U telefonu."

Při povědomých zvucích východotexaských samohlásek ucítila mravenčení v zádech,

"Jsem... hm, jmenuji se Cerise Duvalová, a chtěla bych... chtěla bych vědět, jestli bych vás mohla přijít navštívit."

Krátké ticho, během kterého se Cerise proklínala, že se do toho vrhla bez nějaké věrohodné lži, a pak ten hlas řekl: "Vy jste Hewittova přítelkyně,"

"Ano."

"Je Hewitt s vámi?"

"Ne. Jsem sama. Napadlo mě, že bych mohla přijet hned... pokud nemáte moc práce."

"Nemám nic na práci. Ale nechápu... vy mě chcete navštívit?"

Cerise se kousla do rtu, "Ano."

"No... proč ne? Dobře. Přijďte." Vysvětlila jí, jak se k ní jede.

V *Lesních dubech* Cerise ukázali nejjednodušší způsob, jak rozeznat fax od člověka. Vzadu na krku byla zdířka, zakrytá chlopní tkáně - pro vsouvání programů. Dole na zádech a právě pod srdcem byly zásuvky, také zakryté tkání. Pokud by Penny nenosila bikiny, když přijímala návštěvy, Cerise by neměla příležitost ověřit si body, kde měly být zásuvky, ale nemělo by být příliš těžké najít zdířku na programy.

Ta Penny, která jí otevřela dveře, vypadala jako žena na záznamu, s několika malými změnami. Vypadala mladě, asi jako oběť vraždy před třemi lety, její tvář byla hladká a bez vrásek a její postava stejně dokonalá, ale vlasy měla delší, zplihlé a matné, a bylo tu navíc ještě něco nedefinovatelného, proč byla méně přitažlivá než Cerise očekávala.

Dívaly se na sebe. Pak se Cerise vzpamatovala a představila se.

"Dobrý den. Jsem ráda, že vás poznávám. Půjдете dál?"

"Děkuji. Doufám, že vám nevádí, že jsem sem tak vtrhla?"

"To nemusíte mít starost," řekla Penny, "nedělala jsem nic zvláštního - nikdy nedělám nic zvláštního. Jsem ráda, že mám společnost. Dáte si kávu? Nebo minerálku?"

"Káva by byla prima, jestli by vám to nedělalo potíže."

"Vůbec ne. Zrovna jsem si chtěla taky udělat." Obě zabředly do zdvořilostních rituálů a Cerise napadlo, jak se z nich asi dostanou ven. Následovala druhou ženu do velké, světlé kuchyně, postávala ve dveřích a pozorovala Penny, jak bere šálky a filtry z příborníku. Není skutečná, řekla si. Na co čekat? Nikdy to nebude méně trapné, únosnější. Penny k ní byla obrácená zády. Teď. Cerise rychle přešla přes kuchyň a sáhla Penny vzadu na krk.

Penny vykřikla a upustila krabičku papírových filtrů, ale neodtáhla se. Místo toho se po prvních několika vteřinách napjatého překvapení uvolnila a stála tiše, dokonce naklonila trochu krk, aby to Cerise měla snazší.

Pod jejími vlasy nebylo nic než teplá, měkká tkáň, a ať do ní Cerise šťouchala a rýpala jak chtěla, tkáň neuhýbala, nešlo ji odtlačit. Nakonec to vzdala, zpocená z pocitu trapnosti.

"Promiňte, doufám, že jsem vás nezranila, já jen..." žádným způsobem nemohla doufat, že bude schopná to nějak přijatelně vysvětlit.

Aniž se otočila a aniž se na ni podívala. Penny řekla: "Není tam zdířka na programy, protože nejsou žádné programy. Jen můj mozek."

"Promiňte," řekla Cerise bezmocně znovu. "Musíte si myslet, že jsem hrozná. Totiž, já jsem viděla záznam..."

Penny se otočila. Nevypadala rozzlobeně ani překvapeně. "A proto jste si myslela, že Hewitt mě zavraždil a nahradil mě faxem. Dokonalý zločin."

"Podívejte, já vím o *Lesních dubech*" řekla Cerise. "Byla jsem tam a zavraždila jsem svého manžela - tedy jeho fax, samozřejmě. Ale znám Hewitta - a prostě nevěřím, že by se spokojil s předstíranou vraždou."

Penny přikývla. "Máte pravdu. Znáte Hewitta. Chcete ještě tu kávu?"

"Hm, ano, prosím."

Dívala se na Penny, jak bere filtry a s rychlým postranním pohledem jde ke dřezu naplnit konvici.

"Nebojte se, nechňapnu po vás a nebudu hledat zásuvky."

"Jestli chvíli počkáte, až se něčeho napijeme, sundám si šaty a ukážu vám je."

"Podívejte, je mi to líto, opravdu. Bylo to ode mě hloupé."

"Nebylo to hloupé," řekla Penny. Zarazila se a zpřímila se na ni podívala. "A nedělala jsem si legraci, Cerise. Opravdu ne."

"Jak to myslíte?"

"Mám ještě svůj mozek, tak jsem to pořád ještě já, ne?" řekla Penny. "To mi řekl Hewitt. Nezabil můj mozek, takže to nebyla opravdová vražda. Ale tohle..." plácla se do hrudi, "tohle mi Hewitt koupil. S tímhle tělem jsem se nenarodila. Je to fax. Ale já nejsem fax. Aspoň se to předpokládá."

"Tvoje celé tělo," řekla Cerise pomalu. "Tvoje celé tělo je náhražka?"

Penny přikývla.

"Slyšela jsem o jiných lidech, kteří to udělali... jednoho muže už takhle drží při životě pět nebo šest let, ne?"

"Drží při životě," opakovala Penny se zvláštním důrazem.

"No, tak to říkají, tak o tom mluví ve zprávách, víš."

"Jako by ho měli v nějakém stroji. Jako by tohle byly železné plíce." Penny se znovu dotkla své hrudi. "Ale on umíral. Už by umřel, kdyby mu nedali nové tělo. Já bych neumřela, pokud by mě můj muž nezabil. Byla jsem mladá a zdravá, pokud vím. Je jich víc, než o kolika slyšíš ve zprávách. Bohatí staří lidé, kteří nechtějí umřít. Ale nejdřív je někdo musí přesvědčit, že umírají - nechtějí udělat výměnu moc brzo, pro případ, že by se nepovedla, že by to nefungovalo, nebo že to není takové, jak se tvrdí. Že to není doopravdy jako život."

"A je to jako život?"

"Ale ano, je to jako život." Penny natáhla paži. "Tady. Sáhni. Cítíš nějaký rozdíl?"

Cerise ji poslechla s pocitem nepatrného odporu. Teplá lidská tkáň. Ale to už věděla, a důkladněji. Potrásla hlavou. "Myslím pro tebe. Je to pro tebe totéž? Je to opravdu přesně jako život?"

"Je to jako život," řekla Penny. "Je to přesně jako život." Když mluvila, kroutila hlavou. "Hewitt mi to vysvětlil. Nic necítíš tělem, víš. Pocity jsou v tvé hlavě. Dotkneš se mé ruky, ale já to necítím rukou. Nervy v mé ruce vyšlou poselství do mozku a můj mozek teprve vytváří pocit, a můj postoj k tomu pocitu. Všechno je to v mozku. Kdybych byla v komatu, necítila bych věci, které se dějí s mým tělem. Bylo by mi to jedno."

Necítila bych to, dokud by o tom nevěděl můj mozek. Takže tohle tělo pracuje úplně stejné jako mé staré tělo. Všechno funguje dokonale. Řekla bych, že pracuje dokonce líp. Hewitt říká, že je lepší, protože nikdy nebude staré a ošklivé."

Cerise pozorovala Penny, jak nalévá vařící vodu. Vůně čerstvé kávy se mezi nimi jemně rozlila.

"Proč jsi to udělala?" zeptala se Cerise.

Penny vzdychla. Podívala se dolů, pak přímo na Cerise.

"Udělala jsem to pro Hewitta. A možná Částečně pro peníze. Hewitt si myslí, že to bylo jen pro peníze. Myslí, že si mě koupil. Ale udělala jsem to hlavně pro něj. Protože mě kdysi miloval. A chtěla jsem mu dát něco... myslela jsem, že bych mu měla něco dát. Chtěl mé tělo, a myslím, že to stejně bylo všechno, co jsem mu mohla dát."

Nalila kávu do modrých šálků a postavila je na kuchyňský stůl. Obě si sedly. Cerise dala ruce kolem šálku a ohřívala si je. Dívala se na ruce Penny a viděla, že jsou špinavé, s neošetřovanými nehty.

"Proč se vaše manželství rozbilo?" zeptala se Cerise a snažila se rozpomenout, co jí o tom Hewitt říkal. Nedokázala si vybavit podrobnosti, jen dojem, že Hewittova žena byla nezralá a přelétavá, že si ho vzala kvůli jeho penězům a opustila ho kvůli jinému muži.

Penny se zachvěla. "Je těžké si na to teď vzpomenout. Vlastně se nic nestalo... nebyl v tom někdo další nebo tak. Všechno bylo na povrchu stejné, ale jako bych tomu najednou přestala věřit, jako bych viděla, že pod povrchem nic není, a nemohla už vydržet to hraní divadla. Nebyla jsem šťastná. Asi jsem si myslela, že jsem nešťastná kvůli Hewittovi a že bych možná mohla být znova šťastná, kdybych se s ním rozešla.

Hewitt nechápal... no ale, ksakru, jak mohl? Dokonce ani teď tomu nerozumí. Myslel si, že je v tom někdo další - vždycky mě podezíral, že mám jiné muže, nevím proč - a myslím, že je opravdu dobře, že v tom nikdo jiný nebyl, protože Hewitt by ho namouduši zabil.

No ale stejně... Hewitt chtěl, abych mu dala svůj život, a to jsem nemohla udělat. Ale přeci jen jsem za něj byla vdaná. Dala jsem slib... něco jsem mu dlužila. A tak jsem mu dala to, co opravdu chtěl - své tělo -a myslela jsem, že si nechám svůj život."

Cerise foukala do své kávy a myslela na Hewittovu žárlivost. Vzpomněla si, jak se jí vyptával na její manželství a jak na ní chtěl, aby zabila Patricku. Nejdřív ji to šokovalo, ale mluvil tak přesvědčivě, a chtěl to tak moc, že ji nakonec umluvil, aby to pro něj udělala. Ale lidé vás přece nedokážou umluvit, abyste udělali něco, co doopravdy udělat nechcete.

"Kolik ti zaplatil?" zeptala se.

Penny se zasmála. "Moc. Postaral se, aby mi to stálo za to. Dal mi najevo, že kdybych ho opustila, neměla bych nic: žádné peníze, žádnou práci, nikoho, kdo by se o mě staral. Jen svoji svobodu, ať už to znamená cokoli. Ale kdybych ho nechala, aby mě zabil, zajistil by mi pohodlí: pěkný byt, stálý příjem, auto... a tohle dokonalé tělo. Tělo, které nebude nemocné, tlusté nebo staré. Tehdy se mi to zdálo opravdu důležité. A peníze... nikdy nebudu muset vydělávat, víš. Nikdy jsem nepracovala; ani jsem nedokončila střední školu. Myslela jsem, že mi nabízí perfektní východisko. Ze si můžu za svoje tělo koupit svoji budoucnost. Totéž jsem vlastně udělala, když jsem se vdala. Myslím, že jsem si to měla uvědomit. Takhle jsem dostala, co jsem si zasloužila."

"A to je co?"

"Tenhle hezký povrch. Je to jako moje manželství. Všechny části jsou tady, ale nejdou

dohromady. Něco chybí. Nevím co, a nevím, jak to změnit. Z manželství jsem mohla uniknout. Jak uniknout z *tohoto*, to nevím."

"Počkej - myslím, že jsi říkala, že je to přesně jako život?"

"To je ono," řekla Penny. "*Jako* život. Ne život sám o sobě. Z vnějšku to vypadá perfektně, ale není to tak."

"Copak jsi mi zrovna neřekla -"

"Všechno je v pořádku," řekla Penny. "Všechny nervy a smysly. Ale nejsou moje. Jenom já vím, že ve skutečnosti už nežiju. Že nemůžu žít. Můžu jen vzpomínat." Ukázala na kávu, pořád ještě nedotčenou, na stole před sebou. "Vím, jak chutná káva. Piju ji, myslím si, že ochutnávám tenhle šálek, ale ve skutečnosti si vzpomínám na kávu, kterou jsem měla už někdy v minulosti. Kdybys do ní nasypala lžíci soli a já to neviděla, nepoznala bych to. Podle chuti bych nepřišla na ten rozdíl."

"Zdá se, že je nějaká chyba v tvém vnímání chutí," řekla Cense.

"Ne, ty tomu nerozumíš; to je špatný příklad. Je to těžké vysvětlit. Ale život je změna... a já už se nemůžu měnit. Nemůžu mít nové zkušenosti. Nemám budoucnost, jen minulost. Je to všechno falešné, vzpomínky na život vracené do oběhu, abych si myslela, že ještě žiju. Někakou dobu jsem měla přítele, ale pak jsem si uvědomila, že na něj reaguju, na všechno, co dělal nebo říkal, *jako* by byl Hewitt, *nebo jako* by byl Mark, nebo jako Johnny nebo někdo jiný, koho jsem kdysi znala. Nikdy jsem nemohla poznat *jeho*."

"Ale *mě* jsi nikdy předtím nepotkala. Takže jak je to? Připomínám ti někoho, koho jsi znala už dřív? A jak je to s tímhle rozhovorem?"

"No, já tě můžu vidět," řekla Penny a znělo to velmi unaveně. "Pořád nerozumíš. Můžu tě slyšet, dotýkat se tě... pořád získávám informace. Je to jako dívat se na televizi... ale dívat se na televizi není život. Řekne ti to něco o životě, ale pořád to zůstává v cestě. Od té transplantace je vždycky něco mezi mnou a životem. Tohle tělo. Pracuje pro mě, ale nejsem to já. Předtím jsem si myslela, že jsem uvízla v pasti. To jsem ještě nevěděla, co to znamená být opravdu v pasti."

Cerise nechápala, o čem Penny mluví. Připomínalo jí to Hewittovu zvýšenou citlivost, způsob, jakým vždycky vzal dvě věci, o kterých si myslela, že jsou v podstatě stejné, a označil jednu za hodnotnou a druhou za bezcennou.

"Co děláš celé dny?" zeptala se Cerise. "Jak žiješ?"

"Mám ty peníze od Hewitta, tak - aha, ty myslíš, jak trávím čas? No, tak normálně... Dva dny v týdnu docházím jako dobrovolnice do nemocnice. Chodím k lidem na návštěvy, na večírky... Taky do bridžového klubu. Chodím na nákupy. Hodně se dívám na televizi. Čtu."

"A cítíš se v pasti," řekla Cerise. "To bys neměla - můžeš přece změnit svůj život. Dělat něco jiného. Pustit se do něčeho, na čem opravdu záleží. Jít do práce, i když nepotřebuješ peníze. Přestěhovat se do jiného města, cestovat, najít si nového milence, nové přátele..." netrpělivě pokrčila rameny, protože se to zdálo tak jasné.

Ale Penny zavrtěla hlavou. "Nechápeš to," řekla znovu. "Nemůžu změnit svůj život. Na to je moc pozdě. Nemůžu způsobit, abych se cítila živá, protože *nejsem* živá."

"To tě potom Hewitt mohl zrovna tak dobře zabít," řekla Cerise. "Mohl zrovna tak dobře udělat to, co jsem si myslela, že udělal, zabít tě a dát sem na tvoje místo fax... fax by si s tím možná věděl rady líp než ty; fax by se snažil; fax by si pravděpodobně myslel, že je šťastný!"

"Mohl mě právě tak dobře zabít," souhlasila Penny, zjevně nevnímající podráždění druhé

ženy. "Sebral mi můj život... mohl právě tak dobře zabít taky můj mozek. Někdy bych ráda věděla, jestli teď *mohu* umřít, nebo jestli musím žít v tomhle těle věčně... někdy si myslím, že mi sebral smrt stejně jako život. Zemřela jsem, a přitom jsem nezískala vlastně ani ten zážitek smrti!

Moje vlastní smrt... Hewitt mi poslal záznam - stejný záznam, který jsi viděla ty - jak mě zabíjí. Nejdřív jsem si myslela, že je to od něj strašně kruté ukazovat mi, co udělal. Ale teď jsem šťastná, že to mohu vidět. Jsem šťastná, že to vím. Je to jediný důkaz, který mám. Často se na to dívám. Dívám se na sebe znova a znova... Dívám se na sebe, jak umírám, a snažím se představit si, jaké to bylo. Snažím se to *cítit*." Melancholicky se na Cerise usmála. "Je to jediná smrt, kterou mám."

Cerise cítila, jak se jí ježí chloupky vzadu na krku. Mé tělo k tomu dostalo příkaz od mého mozku, pomyslela si, protože Penny mi říká takové věci. Ráda by věděla, jestli se Penny zbláznila. Znělo to jako když si hypochondr vymýšlí problémy a žádné ve skutečnosti nemá. Ale přesto... jaké to asi je ztratit celé své tělo, každou jeho část kromě mozku, a nezemřít, ale pokračovat v životě ve změněné, umělé podobě? Bylo nemožné si to představit a třeba je stejně nemožné to vysvětlit. Ať to bylo cokoli, Šílenství Penny nebo Hewittův zločin, Cerise věděla, že na vlastní kůži to zkusit nechce. Dokonce to ani nechtěla poslouchat. Nemohla riskovat, že do toho bude ještě víc zatažená. Měla toho dost.

"Je mi líto," řekla, "je mi opravdu líto, že nejsi šťastná. Ale teď už musím jít. Děkuji ti za kávu."

"Není za co," řekla Penny. "Doprovodím tě. Bylo skutečně příjemné konečně se s tebou setkat... jsem tak ráda, že ses rozhodla mi zavolat. Přijď, prosím, znovu."

Její obyčejná, bezmyšlenkovitá zdvořilost překvapila Cerise jako něco neskutečného, ale vyžadovalo zvláštní úsilí neodpovědět předpokládaným způsobem.

Aby zaplnila mezeru, způsobenou mlčením druhé ženy, Penny pokračovala: "Kdykoli, úplně kdykoli... bylo by to opravdu hezké vidět tě znovu. Vás oba. Co kdybys příště přišla s Hewitem?"

Cerise se zastavila ve dveřích a otočila se, aby se mohla na Penny ostře podívat.

"To nemyslíš vážně, že ne? Ty opravdu chceš vidět Hewitta znova? Po tom, co ti udělal? Proč?"

"Z jeho hlediska jsem mrtvá," řekla Penny. "Zabil mě a zaplatil mi mé výsady. Pokoušela jsem se mu volat... Jeho právník mi řekl, že jestli udělám ještě další pokus o kontakt s ním, zastaví mi můj měsíční příjem. Ale myslím, že kdybys s ním promluvila ty... můžeš mu říct, že jsi mi zavolala; sama jsem se o to nepokoušela; nemůže mě z ničeho obvinít, když ho ty požádáš, aby mě navštívil."

"Já jenom nechápu, proč ho chceš vidět."

"Já taky ne. Jenom vím, že chci. Asi bych to neměla říkat zrovna tobě, ale vrátila bych se k němu, kdyby chtěl. Pořád na něj myslím. Někdy se mi zdá, že on je jediná věc na celém světě, jediná skutečná věc, to jediné, na čem mi záleží. Kdybychom se k sobě vrátili, myslím, že bychom možná mohli na našem vztahu pracovat a možná by všechno bylo v pořádku; on by mohl způsobit, že by všechno bylo zase v pořádku."

Cerise pocítila nevolnost. Nedalo se pochybovat o tom, že Penny je upřímná. "Ale on tě zabil - tohle ti udělal, udělal z tebe tohle."

Penny přikývla. "Právě proto. Zničil mě, takže jediné on mě může zachránit. Nechápeš, že to dává smysl?"

"Ne. Ne, nedává. Nemůžeš se vrátit. Nejsi už stejná, jako když sis brala Hewitta - musíš přestat žít v minulosti. *Nejsi* mrtvá, pokud se k tomu sama nerozhodneš. Přestaň vzpomínat - dělej něco nového; žij."

"Když přestanu vzpomínat, umřu," řekla Penny. "Vzpomínky jsou všechno, co mám. Ale nemůžu čekat, že ty tomu budeš rozumět. Máš svůj život. Máš Hewitta."

"Neměla jsi ho nechat, aby tě zabil," řekla Cerise.

Dívaly se na sebe jako přes velkou propast.

Cerise cítila, že nemůže dýchat, dokud nebyla venku z domu, sama v tiché předměstské ulici, u auta.

Pak ji zachvátil opojný pocit svobody.

Zastrčila klíčky do zapalování, zabouchla dvířka a vydala se pěšky ulicí pryč.

Přeložila Eva Hauserová